

The background of the entire page is a close-up, high-angle shot of numerous white fabric ruffles. The ruffles are layered and overlapping, creating a complex, three-dimensional texture. The lighting is soft and even, highlighting the delicate folds and curves of the fabric. The overall color palette is monochromatic, consisting of various shades of off-white and light cream.

Textila Ytor & Polymer

Helena Kihlgren
HDK, Högskolan för Design och Konsthantverk
Göteborgs Universitet
Master i Konsthantverk, inriktning Textilkonst
2009
Handledare Birgitta Nordström

Innehållsförteckning

Projektbeskrivning s. 3-4

Materialval s 5

Inspiration s. 6

Misslyckanden s. 7-8

Experiment och teknik s. 9-10

Cirkelmaterialet s. 11-15

Rörelse s. 16-17

Gränslandet s.18-21

Dröm och själslig symbolik s. 22-25

Förening av yta och form s. 26-30

Sammanfattning s. 30-32

Text från min opponent, Petter Hellsing s. 33-34

Källor s. 35

Helena Kihlgren, student, textilkonst master 2
Lönnrunan 70, 423 46 Torslanda
031-563838, 0731 548000
helena.kihlgren@telia.com

Projektbeskrivning inför masterexamen 2009

Arbetes titel: *Textila Ytor och Volymer*

Bakgrund:

Det som några av mina senaste projekt bottenar i är min fascination för att skapa ytor i textila material. Jag strävar efter att skapa en spänning eller en rörelse i materialet men det är också mitt sätt att uttrycka mig i. Det som jag verkligen uppskattar är att en yta kan innehålla egenskaper eller kvalitéer som står i opposition till varandra. Det gäller både den känslomässiga undertonen och ytans fysiska uppenbarelse. Många gånger föreställer jag mig att relieferna i textilen är som en blindtext som man skulle kunna läsa genom att stryka med fingerspetsarna över ytan. Det handlar då om en berättelse eller en dikt som står skriven, andra gånger mest om upprepade ord. Kanske handlar det om materialets taktila egenskaper som jag försöker översätta eller också om en djupare undermedveten känsla eller utstrålning som jag vill åt. Under mitt första år på master utbildningen i textilkonst experimenterade jag mig fram mycket med olika tekniker och byggde upp en materialbank. Där finns nu en uppsjö av olika komponenter såsom siden, fårull, ylletyg, sammet, tjock ullgarn, japansk silke tråd, bomulls trådar, siden trådar, silver, koppar, gamla handgjorda spetsar, japanskt papper mm. Tanken är att jag utgår från min materialbank, skisser, experiment, materialprover och tar med mig in i detta kommande blocket.

Ide`

Jag vill undersöka hur ett textilt verk kan integrera i ett rum genom att använda mig av eller utgå från det allra nödvändigaste såsom ljusinsläpp och belysning men också undersöka om mina textila ytor kan beröra känslor, bilder och mening. En del av arbetet kommer att gå ut på att utmana gängse syn på funktionalitet och bearbeta epitetet 'designkonst'.

Tema

Skulpturala textila konstruktioner

Problemställning

.Det känns viktigt att materialet i sig själv kan bära upp sin kropp därför strävar jag efter att undvika armeringar eller limmer för att skapa volym. Ofta får materialet som jag bearbetar bestämma vad det skall bli, och inte tvärtom. Detta innebär att det är svårt att bestämma i ett tidigt skede vad jag skall göra exakt med materialet och gör tidsplanen så oberäknelig eftersom skiss, experiment och test fasen har en benägenhet att dra ut för mycket på tiden och färdigställandet blir då kanske lidande.

Mål

- Att ge atmosfär åt rum med mina textila konstruktioner.
- Att min arbetsprocess ska ge form åt en textil-familj.

Metoder

Cirkeln, klotformen och linjerna har varit med mig länge, ända från begynnelsen. Runda former och linjer som möts, skiljs och återförenas.

Cirkeln, hålen och linjen tillsammans skapar för mig en intressant utgångspunkt som jag vill gå vidare med. Genom att klippa, binda, krympa, färga och brodera i materialet för att skapa liv och rörelse försöker jag skapa energi samt att leka med texturer och ytor för att hitta fram till form och uttryck. En annan metod som jag upptäckt är att med en hackpipa stansa ut hål i tovad ull.

Hålen som uppstår gör materialet formbart och väldigt spännande att arbeta i.

Material

Naturmaterial.

Teknik

- Traditionella textila tekniker såsom binda, knyta, vecka, sy, träckla och pressa.
- Smock
- Infärgning
- Krymptechniker
- Tovning

Tidsplan

- Researchperiod – inledande fas för att knyta an till projektet genom bilder och litteratur
- Skiss, experiment, test
- Analys
- Utföring
- Utvärdering
- Avslut och hopsamling som en avslutande period för att sammanfatta och resonera kring projektet.
- Rapporten kommer jag att försöka hålla så parallell med det övriga arbetet som det går.

Handledare

Birgitta Nordström,

Materialval

Jag väljer ofta ut materialen efter sina symboliska kvaliteter och känslomässig karaktär

Ull och siden är två huvudmaterial som jag ofta använder mig av. Det är något i de materialen som tilltalar mig och som jag identifierar mig med speciell känsla, eller en sinnestämning som jag försöker förmedla. men det kan också vara ett samspel och dialog mellan mig och materialet. Fibrerna i materialen smälter samman och verkar dras till varandra. Det ena är blankt och det andra är matt men båda äger egenskapen att låta sig filtas och båda utstrålar de värme och estetik. men mest av allt för att det är två så tacksamma material att leva med och att skapa i.

Om en bildkonstnär använder ett vitt pappersark och en keramikkonstnär ett stycke lera som skissmaterial, använder jag ofta lite siden och ull antingen i dess råa form eller vävd form som utgångspunkt för en skiss eller en ny teknik.

Att tova är en uråldrig teknik som jag tagit mig an de senaste två åren. Jag ville lära känna och att få kontroll över materialet från grunden och inventera materialets möjligheter. Ibland känns det som att skulptera i lera och metoderna liknar varandra.

Inspiration

Inspiration till mitt arbete hämtar jag ofta i mig själv, men också från naturen och mikrobiologin. Havet, det oändliga och djupa, har också ett själsligt inflytande på mitt arbete även om det kanske inte blir visuellt i slutskedet så är det ofta en viktig inspirationskälla för mig på olika sätt

Boken *Bildwelten der natur* av Ernst Haeckel, tog jag med mig in i projektet som en källa av inspirationsbilder för mina textila reliefer och konstruktioner. Den beskriver hela Haeckels livsverk; studier och fantastiska skisser och bilder från den mikrobiologiska världen, koraller, mänsklig anatomi och mycket mer. Jag kan sitta länge och studera olika cellers och korallers anatomiska uppbyggnad och försöka översätta dem i olika texturer och textila material.

I det lilla verket på bilden har jag låtit mig inspireras av olika koraller och polydjur, inte ordagrant men känslan finns där väl.

Misslyckanden

Jag har länge använt mig av olika bindtekniker och krympmetoder för att skapa ett speciellt taktilt mönster eller relief i mina tovade ytor. Men så småningom ville jag pröva att arbeta med samma teknik fast i ett vävt ulltyg och då gjorde jag en intressant upptäckt.

I början använde jag glaskulor och knöt in i tyget, krympte tyget med kulorna i tvättmaskin på 95 c och då uppstod förunderliga hål som påminde om ett malätet tyg eftersom det utsätts för ett sådant tryck och påfrestning av centrifugen. (Senare har jag upptäckt en rad andra bättre metoder för att ta fram en bubblig yta i ylletyg som inte misshandlas i en tvättmaskin).

Jag såg det som ett misslyckande men först när jag bestämde mig för att göra något av det håliga och trasiga tyget såg jag skönheten i denna håliga textur.

Upptäckten med hålen inspirerade mig väldigt mycket, dels för att jag var glad att ha besegrat det som jag såg som ett misslyckande men jag såg det också som ett tecken på att det lönar sig att vara envis och uthärdig i arbetsprocessen. Det har något med ens inre utveckling att göra.

Hålen symboliserar en slags tomhet men också ett djup som är intressant i materialet därför att det stimulerar fantasin. Ett hål är ofta förknippat med en skada, som sprickor i asfalten som man så ofta ser, att något är angripet, förtärt eller ärrat efter ett sår men också död. När jag tittar på detta verket på bilden tänker jag på en död korall eller på uppförstorade porer i huden.

Det sitter en slags förundran över hålen i texturen som känns mycket mer laddat än de drömlika bubblorna. Hålen gjorde materialet väldigt elastiskt och formbart och en spännande upptäckt var att baksidan framstod som minst lika viktig som framsidan i materialet tycker jag,

Experiment och teknik

Från att konsekvent ha arbetat med att skapa tredimensionella ytor blev jag under en skissperiod intresserad av att experimentera med de olika bindteknikerna jag använt mig av. Man kan se det som att den ena arbetsmetoden ledde mig till den andra vilket jag tyckte var en spännande upptäckt under min process. För att fritt och kortfattat skriva vad Shibori handlar om utan att gå in på detaljer kan man definiera Shibori som en uråldrig Japansk mönsterteknik som främst utövas i Asien. Det finns en gedigenhet och ett kulturellt mångfald inom tekniken som verkar vara utbredd över hela världen och teknikerna är många och varierade.

Grundprincipen är att man binder, viker eller pressar tyget på olika sätt och sedan färgar det i ett eller flera bad, vanligast med indigo färgen.

I mina första experiment använde jag samma knyttteknik som när jag gjorde bubbelmaterialet, (runda föremål) men efterhand började jag binda tyget runt en liten sticka och färgade sedan formerna. Jag upptäckte ganska snart att det var texturen och formen i materialet snarare än mönstret som var intressant. Ullen är så tacksam att arbeta med på det sättet eftersom den krymper beroende på hur varmt man behandlar den.

På bilderna försöker jag beskriva hur jag arbetar med cirklarna efter att jag har behandlat ulltyget, syr ihop cirkel efter cirkel till ett pälsaktigt material.

Jag prövade en bindteknik som på engelska kallas för ”*polewrapping*”. (Det vill säga att man virar tyg runt en cylinder, binder med tråd och lägger det i ett eller flera färgbad). Jag gjorde många olika varianter och slutligen fick jag fram några olika varianter som jag kände hade med sig ett intressant budskap.

De tunna vertikala linjerna mot den vita horisonten som tonar upp sig i bakgrunden, ena stunden som ett melankoliskt landskap, andra stunden som en modeillustration, tecknad som del av en klänning med långa fransar. Allt beroende på hur man betraktar bilderna.

Det som intresserade mig i detta experimentet var bildernas dubbelsidiga betydelse och möjligheterna jag såg framför mig, att översätta tvådimensionella bilder till en tredimensionell yta.

Men jag insåg också att jag hade hittat två arbetsmetoder där den ena handlade om att foga samman cirklar och den andra om att väva in linjer, där det ena tedde sig i ett organiskt och det andra i ett geometriskt uttryck beroende på hur jag skulle välja att styra upp projektet.

Jag började forska efter ett sätt att sammanfoga dessa två former och arbetsmetoder och satte upp som ett mål att försöka förena dess två fenomen i mitt projekt.

Shibori skiss, siden, textulfärg ca
28 x 36 cm

Shibori skiss, siden, textulfärg ca

Cirkelmaterialet

Genom att foga samman cirklar på fyra olika punkter uppstod ett repetitivt mönster som påminde mycket om rörelseenergi eller som ringarna på vattenytan. Texturen fick en turbulent känsla som när vinden tar tag i vattnet och låter det virvla eller när det regnar i ett vattendrag och stundtals kändes det som att bygga upp ett tusen dels pussel, bit för bit som aldrig tog slut.

Jag blev fascinerad av rörelsen och skuggverkan som uppstod mellan cirklarna, det var något keramiskt med reliefen samtidigt som det påminde om ett hav av vita rosenblad.

Tanken var att försöka förena en textil yta med en skulptural form och det var just här vid detta vita cirkelmaterialet (i brist på ett passande namn) som jag stannade upp samtidigt som jag gick vidare. Materialet hade tusen möjligheter men samtidigt inga alls. Men utmaningen hade börjat och jag ville så gärna hitta en plats och ett syfte åt detta vita cirkelmateriale.

Till en början var jag inte alls säker på vad jag ville med materialet och övervägde dess möjligheter. Där fanns ett grafiskt uttryck med ett stiliserat uttryck och ett organiskt mer hudnära exempel.

Jag valde till en början att pröva ut det som jag betraktade som grafiskt och funderade över hur linjerna mellan formerna skulle te sig genom belysning, skulle inte rörelsen bli ännu tydligare?

När jag provade att belysa materialet innifrån tycktes varje form vara den andra olik och samspelet mellan linjerna känns avbrutna.

Det finns ett inneboende kaos som gör det svårt att fästa blicken i en speciell riktning, man ser ett virrvarr av böljande former och linjer som aldrig tycks upphöra.

Mönstret som jag var så fascinerad av kändes plötsligt odefinierbart som en krock mellan två olika uttryck: ett grafiskt och ett organiskt där jag ännu inte hittat en balans mellan dem båda.

Cirkelmaterialet i interaktion med solljus

Det vita cirkelmaterialet i interaktion med belysning. Ullcrepe, pigmentfärg, mdf, 50 x 70 cm 2009

Motsatser

Jag fortsatte med samma metod men strävade nu mot ett organiskt uttryck., och använde mig av två olika kvaliteter av yllemuslin. Det tunnare lät jag vara obehandlat medan jag i det kraftigare arbetade med krymptechnik och infärgning men med samma repetitiva lappteknik: att klippa ut cirklar ur tyget och sy ihop dem igen. Som att bryta ner och bygga upp, om och om igen. Jag valde att arbeta i par som om de vore syskon med varandra. Det kändes spännande att arbeta med motsatser som tyngd, lättnad, ljus och mörker och att materialet blev så formbart i sig utan att behöva använda mig av någon armering.

Jag fastnade så mycket för viktlösheten i det vita materialet, det kändes så svävande och drömligt, i motsatts till den svarta tyngre formen.

Deras utstrålning när de ligger tillsammans får mig att känna lättnad. Den svarta och den vita texturen är för mig två vingbrutna fåglar som ligger där och mäter ut varandra och bara finns till.

Syskon, yllemuslin, textulfärg, ca 50 x 50 cm 2009

Att skapa rörelse i materialet.

Mina textila ytor hade kommit att handla om rörelse och spänning och jag utgick från mina shiboriskisser där cirkeln och linjen låg som utgångspunkter. För att forska vidare i linjerna valde jag att börja väva in linjer i tunt silkechiffong.

Smocksömnad är en traditionell teknik som i likhet med Shibori handlar om att man väver in garn eller tråd, går in med stygn, rynkar tyget och fäster trådarna. Men i smocksömnaden handlar det inte om att få fram linjrade mönster utan om att skapa reliefer.

Jag experimenterade mig fram och fann att det gick åt metervis av tyg för att det överhuvudtaget skulle resultera i någonting och hittade en yta som fascinerade mig genom att använda det allra tunnaste silkechiffongen (small) som finns och väva in japanskt silkegarn och sedan färga och rynka ihop tyget.

Jag satt och sydde i mer än två veckor som en besatt utan att veta exakt vart jag var på väg, det var som att simma över ett oändligt hav där horisonten tycktes vara så långt borta. När det inte fanns en enda centimeter kvar att sy på tyckte jag att den hade fått något väldigt romantiskt över sig som inte passade in i den värld jag byggt upp runt mitt projekt. Men det var en erfarenhet som jag sent skall glömma.

Alla dess trådar, silkechiffong, silketråd ca 2,5 x 1.2 m

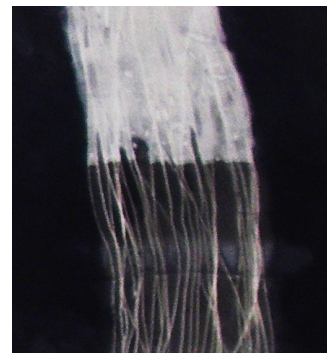
Mitt syfte med den här metoden var ju att försöka översätta min shibori skiss till en tredimensionell form. Den här typen av skissmetod kan tyckas lite märklig i andras ögon men för mig är det bara en följd av att det ena leder till det andra.

Om man tittar på skissen så är det inte svårt att förstå varför mitt arbete handlar mycket om kroppen och om linjer eftersom jag hade valt att arbeta med den här bilden.

Linjernas samspel med tyget kom också alltmer att spela en alltstörre roll för mig, därför att ju mer jag arbetade med denna formen ju mer insåg vikten i att linjerna balanserade med tyget.

Efter många olika försök och ett sökande efter olika garner som matchade skissen och olika kvaliteter på tygerna så hittade jag till slut en speciell tredimensionell yta av den karaktär som liknade min sinnesbild och fick den där speciella tunna reliefen som jag hade förväntat mig.

Bilden till höger visar ett stycke silkechiffong som från början var 4 meter lång och 45 cm bred. Efter att jag har vävt in alla trådar och rynkat tyget återstår ca 80 cm, men det är beroende på hur hårt man rynkar tyget,

Tvådimensionell skiss

Tredimensionell yta,

Gränslandet

Jag har med vissa få undantag under hela projektet ifrågasatt var funktionen kommer in i mitt arbete. Det är precis som om det inte har hittat hem, fått en roll i mitt undermedvetna förrän jag lyckats placera textilen i ett eller annat epitet.

Eller det handlar snarare om att jag kommit att styra upp projektet så att mina textila ytor ideligen lyckas att referera till någon form av funktion.

Med anledning av min ursprungliga shiboriskiss och dess tydliga kroppsform så var det lockande att pröva hur materialet skulle te sig som en bärbar form. Materialet är så inbjudande till att drapera en kropp med; det böljar och rör sig och man kan justera fallet och längden genom att dra ut eller in tyget.

Jag är väl medveten om att så fort det kommer funktion med i arbetet förlorar det sin verkshöjd och betraktas då således på ett annat sätt. Det blir genast jämfört med andra liknade plagg och kvalitet, tvättråd och sömnadsteknik blir plötsligt en väldigt central fråga. Ville jag att mina material skulle bli bärbara? Kunde jag med tanke på tiden och framförallt hur såg sammanhanget ut tillsammans med mina andra upptäckter?

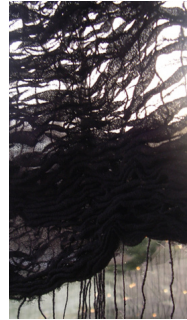

Tiden fanns där inte, jag kände redan att mitt projekt var spretigt tillräckligt och jag hade fullt upp med att få ihop det som det var. Dessutom ifrågasatte jag om resultatet efter all denna undersökning verkligen skulle leda till ett bärbart plagg? Men jag insåg snabbt att det här var inte rätt spår i allafall inte nu, och det kändes mycket bättre att låta materialen vara kvar i gränslandet mellan det som är och inte är.

Jag hade eliminerat ut det bärbara, lämnat det i gränslandet mellan konst och funktion. Lätit det vara upp till betraktaren att avgöra eller bara att jag bestämde mig för att textilierna var talande nog utan en direkt funktion. Det kändes spännande att lämna ett frågetecken efter mig.

Så bestämde jag mig för att försöka skapa en fri hängande textil som jag ville skulle samspela med ljusinsläppet, jag hade gjort lite mindre provbitar i olika tunna skira material men denna gång valde jag ett litet kraftigare silke chiffong(medium), jag trodde inte att den lilla skillnaden i kvalitet skulle göra en större skillnad. Men på ett oväntat sätt när jag hade vävt in silkegarn och färgat 6,5 m tyg, blev det inte alls som jag hade tänkt mig. Det här arbetet blev inte lika finkänsligt, reliefen blev betydligt kraftigare, nästan som en matta när jag hade rynkat ihop tyget och det var plötsligt något helt annat än jag hade förväntat mig.

Organza, silkestråd

Silke-chiffong, japanskt silkegarn, (Naturlig storlek ca 6,5 x 1,2 m)

Den svarta Labradoren

Återigen det som jag såg som ett misslyckande blev tygstycket liggande på bordet i en hög utan att jag riktigt visste vad jag skulle ta mig till. Men så plötsligt var det som om högen andades, all tygmassa rörde på sig som en lunga, jag trodde att jag såg i syne, vilket jag med all säkerhet gjorde, men det var så verkligt och plötsligt hade en svart klump kommit till familjen.

Nu låg den här högen på ett podie som en klump i magen, ensam och övergiven förpassad till ett hörn av rummet och han fanns till men inte mer än så.

En klasskamrat till mig sa vid ett tillfälle när hon tittade på den här högen att: - ”*det påminner mig om våran Labrador när han var gammal och låg och sov*”.

Saken var den att jag hade i ett tidigare skede under projektet pratat om att jag kände igen pälsen av en svart pudel i ett av mina materialprover och kanske var det det hon tänkte på?

Hur som helts kände jag att trots att det bara var ett stycke bearbetat tyg i formen av en hög så hade jag fått betraktaren att känna igen något och det kändes bra.

Mitt arbete hade fått en helt annan vändning och handlade snarare om att gestalta en stämning inom mig än att försöka få in någon slags funktion med i bilden.

Dröm och själslig symbolik

Under hela projektet har jag med några få undantag uteslutet arbetat i svart och vitt. Delvis därför att hela denna perioden har varit väldigt svart-vit, med upp och nergångar men också för att jag tycker det är intressant att arbeta med anti-färger, det finns så mycket färger runt omkring oss som kommer med själva livet som kan spegla sig i det vita eller ge nyans åt det svarta.

Svart är för mig djup, skönhet och utmaning i den benämningen att det är intressant att arbeta med reliefer i svart eftersom skuggverkan ter sig i så olika svarta nyanser.

Svart är också själslig symbolik och mysterium; som en dröm jag hade någonstans i början av projektet. Det var en sådan påtaglig svärta med den här drömmen att jag insåg att det måste tas på allvar. Det såg ut som ett landskap där svart djup möttes av vita obefläckade reliefer som ett fruset meander med svarta och vita texturer. Ljus och mörker, djup och yta som tedde sig i spretiga och runda texturer. I drömmen hade jag broderat med svart tagel som strå i mina textila konstruktioner där jag såg ett hav av matta och blanka ytor som förenades.

Jag började arbeta med blåsvart tagel som jag färgade och gick in med blankt siden och fortsatte att foga samman cirklar. Materialet kom jag efter hand att döpa till "Anemon" därför att jag tyckte att den hade sådana egenskaper som man kan se hos nässeldjur. Det var i och med denna upptäckten som jag hittade ett sätt att förena de båda materialen; den smockade svarta reliefen med detta svarta cirkelmateriel och kände att materialen smälte samman. Det är också efterhand placerat i min bärbara skiss som en "byst" men var mer ett litet experiment av hur jag skulle ha kunnat tillämpa detta svarta "Anemon" materialet ett steg längre.

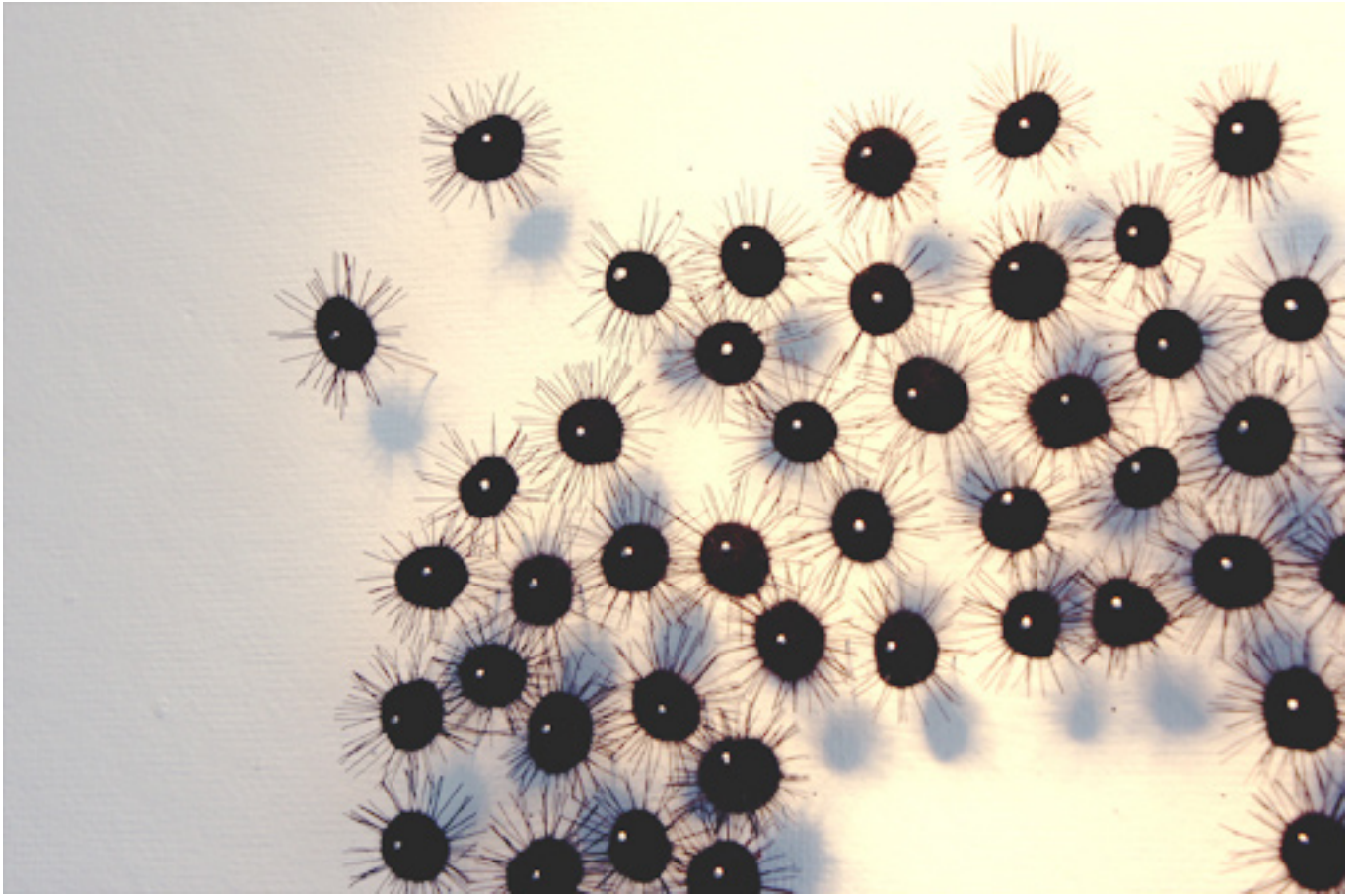
Svärmen

En annan tolkning i den här perioden då jag arbetade efter intuition av en dröm började jag använda mig av små tovade cirklar som jag hade hackat ut ur tovad ullfilt, med utgångspunkt att arbeta med hålen som uppstod. Men plötsligt var det inte längre hålen som fascinerade utan de små runda formerna som jag broderade med svart tagel och fäste på väggen med knappnålar. Ännu en värld att utforska som kunde växa sig hur stor som helst.

Senare kom jag att tänka på en utställning jag hade sett med den holländska textilkonstnärinnan *Marian Bijlenga*, på *Galler Binnen* i Amsterdam 2005, och tänkte att jag undermedvetet hade blivit inspirerad utav hennes textila konstruktioner. *Marian Bijlenga* (1954) bygger textila konstruktioner med inspiration från kinesiska tecken med hjälp av tagel och tyg som hon fäster på ett tunt genomskinligt nät en bit ut från väggen och skapar de mest fantastiska bilder och skuggor.

Källa : www.marianbijlenga.com

Tistlarna, ull, tagel ca 2 x 2 cm

Föreningen av yta och form

I min ursprungliga projektbeskrivning från November 2008 har jag skrivit;

”Jag vill undersöka hur ett textilt verk kan integrera i ett rum genom att använda mig av eller utgå från det allra nödvändigaste såsom ljusinsläpp och belysning men också undersöka om mina textila ytor kan beröra känslor, bilder och mening. En del av arbetet kommer att gå ut på att utmana gängse syn på funktionalitet och bearbeta epitetet ’designkonst’”.

När jag väl började prioritera ut det som kändes allra viktigast i mitt arbete återstod fyra ord: **känsla, rörelse, bild och mening.** En central fråga för mig in i detta projekt var i vilken riktning jag ville driva mina textilier, varthän ytorna skulle referera till; eventuella möjligheter att dra materialet åt ett eller annat håll. Det handlade då om att undersöka var och på vilket sätt textilierna bäst kan komma till sin rätt och att hitta en ny ingångspunkt i min process.

Jag talade också om att sträva efter en förening mellan yta, form och volym. *(Det känns viktigt att materialet i sig själv kan bära upp sin kropp därför strävar jag efter att undvika armeringar eller limmer för att skapa volym).*

Nu efterhand känns det som om pusselbitarna fallit på plats allt eftersom jag har arbetat med det och efter det att jag lämnade funktionen bakom mig så har mina skulpturer eller textila ytor och volymer som jag valt att kalla arbetet fått en naturlig plats i projektet även om det har tagit lång tid för mig att acceptera det.

Den svarta sammetsklumpen symboliserar detta repetitiva mönster som jag arbetat mycket med de senaste åren: att knyta in runda föremål i tyg men framförallt en symbol för detta projekt som trots allt gick ut på att försöka förena taktila textila ytor med en skulptural form.

Sammetsklumpen fick en tyngd och en självständighet som jag uppskattar och ett svar på att det möjligt att förena taktila textila ytor med skulpturala objekt och en välförtjänt plats till min textil-familj.

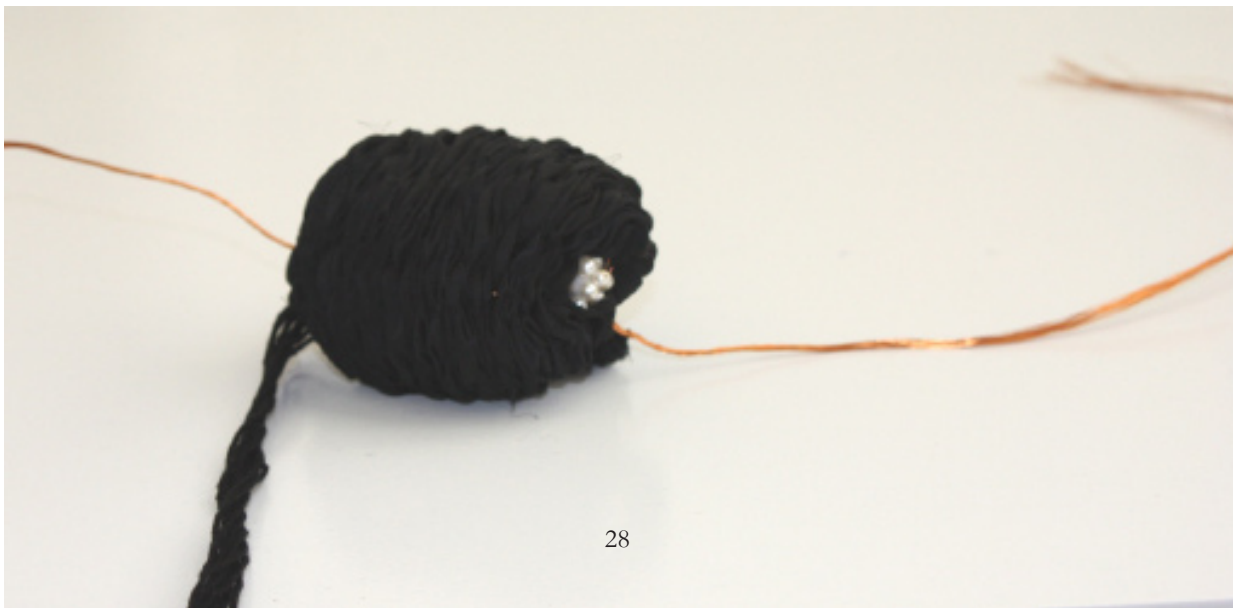

Svart Bumling, sammet, träkulor, ca 40 x 35 x 20 cm 2009

I ett sent stadium i slutet av projektet experimenterade jag med att väva in koppartråd i siden och sammet blev resultatet ett formbart material som bär upp sin egen kropp på grund av metallens densitet. Jag hade kommit ett steg längre in i min undersökning av textila ytor och volymer.

Jag önskar bara att jag hade upptäckt det här tidigare och då haft mer tid att undersöka större volymer i den här tekniken. De här små svarta siden och sammets formerna fick något poetiskt och förunderligt över sig och återigen måste jag tänka på en vingbruten fågel, liksom i det vita och svarta syskonparet i yllemuslin.

Jag hade alltså kommit till en punkt i mitt projekt när jag insåg att mitt arbete inte längre handlar om vad jag använder för teknik, taktila värden eller rörelsen i materialet. Istället handlar det om ett speciellt gestaltungsområde som har något poetiskt och känslomässigt över sig. Jag tänker på det svarta och vita syskonparet, på den svarta bumlingen, på högen och på dessa små varelserna så har de alla en gemensam nämnare – dom känns jordnära dvs. alla tenderar att ligga ner. Om man tittar i Nationalencyklopedin efter ”klump” står det väldigt många uttryck men det som jag känner har betydelse för min benämning av klump är ”långsam”, ”klumpig med stor bakkropp” eller en oregelbunden solid klump av någon substans (klimp) av betydelse.

Svart smockad form, sammet, koppartråd, glaspärlor ca 25 x 15 x 10 cm 2009

Sammanfattning

I min projektbeskrivning hade jag skrivit som mål att ge atmosfär åt rum med mina textila konstruktioner, men också att min arbetsprocess skulle ge form åt en textil-familj. .

Under projektets gång har jag förstått att mitt arbete inte handlar om något rum eller om funktion på något sätt. Jag tror bara att det är ett sätt för mig att tänka. Det har blivit autonoma textilier som jag lämnat öppna att uttrycka sig själva men som jag ibland valt att låta referera åt ett eller annat håll. Däremot vet jag att kroppen - den mänskliga kroppen är centralt närvarande för mig, både som fysisk gestalt och som andlig närvaro. I en fas var jag inne på att arbeta med bärbara plagg och var då påväg in i ett helt annat gestaltungsområde som handlar om mode och klädskapande. Resultatet har blivit en textilkollektion, om man kan kalla det så, som handlar om hud, elasticitet, rörelse och taktilitet och det kan tolkas som om jag valt att radera ut bärbara plagg och låtit textilierna sväva i ett gränsland mellan konst och funktion. Genomgående har varit att jag har strävat efter att hitta skulpturala textila ytor där cirkeln och linjen har varit en utgångspunkt.

Genom att spänna upp det vita cirkelmaterialet på en ram och belysa den gav jag denna textila yta väl en funktion, plötsligt handlade det inte längre så mycket om textilen och mönstret i sig utan mer om helheten.

Jag förstår nu att jag egentligen borde ha koncentrerat mig mer på den inbördes relationen i mina textilier och kanske hade det varit bättre och tydligare om jag hade begränsat mig på ett arbetsområde och inte så mycket på en gång. Det har också lett till misslyckanden eller oförutsedda händelser som ibland varit överraskande men också stor besvikelse. Besvikelse på det sättet att det inte fanns tillräckligt med tid för att forska vidare i materialen och pröva nya ingångar och infallsvinklar. men allting är ju relativt och det har ju berikat mig med fler erfarenheter trots att det inte fanns mer tid att bevisa det i mitt examensprojekt.

Jag inser idag nu när examenspresentationen är över och jag har till och med lämnat in verk till Röhsska för utgallring att jag är tacksam för att ha hittat så mycket under projektets gång att fortsätta med på vägen in i den värld som väntar där ute.

I en fas av projektets slut insåg jag att min styrka ligger i poesin. Ofta när jag arbetar så gestaltar jag en inre känsla eller sinnesstämning och ofta ter de sig på ett drömliknande sätt. Så det här med att drömmar haft betydelse i mitt gestaltungs-fält måste jag som slutsatts ta på allvar. Trots detta band jag har skapat med mitt arbete och kunskapen som jag byggt upp döljer sig en djup osäkerhet. En osäkerhet som grundar sig i att inte någon skall förstå den känsloladdade stämningen som döljer sig i min textila värld, men jag tror inte att jag är ensam om att känna så.

Vart och en av mina textilier talar sitt egna språk, och för mig har det handlat mer om att förena plana ytor med skulpturala uttryck. Det är inte skulpturer i den benämningen, snarare textila konstruktioner men begåvade med rätten till att utstråla eller dela med sig av känslösamma ämnen som jag behandlat under projektets gång då det har handlat mer om utmaningar än att göra textila ytor och volymer. Några av mina verk har kommit att bli själsligt förankrade i mig, som livskamrater och jag kommer sent att glömma bort dem om ens någonsin.

Det är trots allt betraktaren som avgör, inte sant?

/ Helena Kihlgren 2009

Detta är en summering av Petter Helsing, svensk textilkonstnär, som opponerade på min examination. Jag har valt att ta med denna text därför att jag tycker att det säger en hel del om mitt arbete och är värdefull dokumentation för mig.

Textila Ytor och Volymer

Helena Kihlgren

Hej Helena och tack för många intressanta ytor och volymer. Spännande att få titta in i ett konstnärskap som skiljer sig så mycket från mitt eget sätt att arbeta. För även om vi jobbar olika så tycker jag mycket om den kärlek för materialet som blir så tydligt i dina verk. Uppskattar poesin och öppenhet för en berättelse som får vara intuitiv. Syn tycker jag att du raderade dina bilder i från havet, dom hade varit intressanta att se. Tror dom skulle kunna vara ett bra komplement och ge ytterligare en dimension till den natur romantiska sidan av dina verk.

Men jag tror att det viktigaste jag kan ge till dig är att du skall veta att din berättelse bär och når fram.

Men det vet du säkert själv, det gäller bara att våga lita på känslan. Man vet oftast när man är ute och snurrar, när man tar enkla lösningar eller anpassar sig till andras förväntningar. Det är en ganska tuff bransch det här och det gäller att lita på den egna övertygelsen.

Sen tycker jag nog i och för sig att det var bra att du lyssnade på Annikas råd och hoppade över funktionen. På det sättet behöll du mer koncentration i den undersökande delen av ditt arbete. Dom är viktiga dom stunderna när man kan ge sig tid att arbeta förutsättnings löst, där samlar man kraft för framtiden.

Men vist, jag ser också många möjligheter för dig att arbeta vidare med dina material i bärbara former. Jag tror vi alla har behov av att känna oss behövda och nödvändiga och det skulle vara spännande att se dina tyger i möte med en kropp. Se dom i rörelse i samspel med rytm och ljus. Kanske till och med fundera lite över om det skulle gå att använda dig av dina erfarenheter i en produktion. Jag tror inte att det ena behöver utesluta det andra, bra om man har flera ben att stå på.

Men nu när du befinner dig i en undersökande fas, tror jag att det vore spännande att arbeta vidare med den tredimensionella formen på samma intuitiva sätt som du arbetar med ytorna. Jag tyckte mycket om din smockade silkechiffong och hade gärna mött den i sin otympliga ensamhet. Det händer något när ljuset och rummet får ta plats, när formerna får ett eget liv utanför kontrollen.

Det är nog därför jag själv har fastnat för textilen, jag behövde möta motståndet i ett material. Förlora kontrollen. Det är misstagen man får vara tacksam för, där växer man över sig själv och tankens begränsningar.

Hoppas att jag kommer att få se mer av dina arbeten i framtiden.

Hälsningar och ett stort lycka till.

Petter Hellsing

Källor

Ernst Haeckel, *Bildwelten der natur*

www.sibori.org

www.marianbijlenga.com